

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР

РЕШЕНИЕ № 159-ПД
от 10.03.2015 г.

В КФН е подадена жалба срещу Решение № 28-ПД от 23.01.2015 г. на заместник-председателя, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което е отказано отписването на „ТРАНССТРОЙ – АВТОМАТИКА И МОНТАЖИ” АД като публично дружество от регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за Комисията за финансов надзор на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа, воден от Комисията за финансов надзор (КФН).

Жалбата е подадена в законоустановения срок от Стоян Стоянов и Павлин Стоянов – в качеството им на изпълнителни директори и представляващи дружеството, и е процесуално допустима за разглеждане.

В жалбата е направено искане КФН да прогласи нищожността на обжалваното решение, евентуално да отмени решението като неправилно – постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон и в несъответствие с целта на закона, като КФН върне преписката на заместник-председателя, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” с указания за отписване на дружеството от регистъра на публичните дружества.

След като разгледа постъпилата жалба и се запозна с всички факти и обстоятелства по административната преписка, и въз основа на представения доклад по чл. 13, ал. 5 от ЗКФН, КФН счита, че изложените в жалбата аргументи са неоснователни предвид следните съображения:

1. Жалбоподателят счита, че разпоредбата на чл. 119, ал. 5 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) дава правомощия на заместник-председателя да отказва да отпише от регистъра публични дружества, ако не са налице условията по ал. 1, т. 1, 3 или 4 ЗППЦК. Според жалбоподателят в хипотезата на т. 2 на чл. 119, ал. 1 ЗППЦК административният орган изрично е лишен от правомощия по закон да отказва отписване и да извършва контрол по законосъобразност на взетото от общото събрание решение.

Твърденията на жалбоподателя са неоснователни. Съгласно чл. 8 ЗППЦК регулирането и надзорът върху лицата, дейностите и сделките по чл. 1, ал. 1 ЗППЦК се извършват от КФН и от заместник-председателя, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”. Във всеки случай на упражняване на правомощията, предоставени му с чл. 119, ал. 1 ЗППЦК, заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, следва да извърши преценка дали съответните предпоставки са настъпили, респективно дали същите са настъпили при спазването на изискванията на закона, с цел формиране на законосъобразно и правилно решение. Текстът на чл. 119, ал. 5 ЗППЦК поставя като задължително условие настъпването на някоя от предпоставките, посочени в т. 1, 3 или 4 на ал. 1 на чл. 119 ЗППЦК, за да се породят правна възможност дружество да поиска да загуби публичния си статут. Обстоятелството, че от обхвата на нормата на чл. 119, ал. 5 ЗППЦК не е включена хипотезата на чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК, не може да се разглежда като отсъствие на задължение за компетентния орган да извърши преценка за спазване на закона, а оттам, и за упражняване на контролните си правомощия, предоставени му с нормата на чл. 119, ал. 1 ЗППЦК. При разглеждане на заявлението за отписване на публичното дружество на основание чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК административният

орган следва да извърши преценка относно редовността на свикване и провеждане на общото събрание на акционерите (ОСА) на публичното дружество, което от своя страна е императивно условие за законосъобразност на взетите от него решения. Административният орган следи за спазването на кумулативно въведените изисквания на закона, а именно:

- да бъде проведено общо събрание на дружеството;
- на общото събрание да са присъствали всички акционери;
- да е взето единодушно решение за отписване на дружеството.

2. Жалбоподателят счита, че разпоредбата на чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК предвижда единодушно решение на представения на общото събрание капитал, който в случая е квалифицирано мнозинство – 73.933% от всички акции. Жалбоподателят е направил съпоставка с изискванията за мнозинство съгласно разпоредбите на чл. 119, ал. 1, т. 1 ЗППЦК и чл. 119, ал. 1, т. 3 ЗППЦК. Според него е нереално и немислимо близо 300 акционери на дружеството да бъдат представени лично или чрез пълномощие на общото събрание.

Изложените аргументи от жалбоподателя не могат да бъдат споделени. Посочените хипотези на чл. 119, ал. 1, т. 1 и 3 ЗППЦК, където законът допуска вземане на решение с обикновено или квалифицирано мнозинство от представения на ОСА капитал, са недвусмислено разграничени от хипотезата на чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК. Законодателят е извел изискването по чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК като отделен текст на разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗППЦК, с което ясно е изразил волята си за отграничаване на тази хипотеза от останалите такива по чл. 119, ал. 1 ЗППЦК, при които едно дружество може да загуби публичния си статут. Същевременно, текстът на чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК е императивен и ясно посочва кворума за провеждане на ОСА и мнозинството за гласуване по съответната точка от дневния ред на ОСА за отписване на дружеството като публично. Законът не поставя друга алтернативна възможност в тази хипотеза, както и не поставя други условия за реализиране на тази възможност. Тук следва да се отбележи, че в случаите на чл. 119, ал. 1, т. 1 и 3 ЗППЦК, в които се предвижда мнозинство от 1/2 или квалифицирано мнозинство 2/3 от представения капитал на ОСА, при вземане на решението за отписване на дружеството, са поставени и допълнителни условия.

Аргументът на жалбоподателя, че е нереално и немислимо всички акционери (лично или чрез пълномощник) да присъстват на ОСА и да гласуват единодушно за отписване на публичното дружество от регистрите на КФН, е неоснователен и не може да бъде взет предвид, доколкото текстът има за цел защита на миноритарните акционери в едно дружество, т.е. волята им за изгубване на публичния характер на дружеството да съвпада с намерението на основните акционери в него. Тъй като основната цел е насочена към гарантиране интересите на малцинственото участие в публичното дружество, законодателят в тази хипотеза, дори, не допуска вземане на решение в условията на спадащ кворум, доколкото нормата е изрична и изисква представителство на целия акционерен капитал и единодушното решение на всички акционери в ОСА на дружеството, за да може последното да престане да бъде публично.

3. Жалбоподателят посочва, че единственият аргумент на административния орган да откаже отписването е липсата на 100% представителство на капитала на състоялото се на 12.12.2014 г. ОСА на дружеството. При положение, че административният орган няма правомощия да отказва отписване в хипотезата на т. 2 от чл. 119, ал. 1 ЗППЦК и да извършва контрол за законосъобразност по нея, той следва да извърши отписването.

Комисията за финансов надзор, съответно заместник-председателят, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, следят за спазване разпоредбите на приложимите закони. При осъществяване на своята дейност КФН, съответно заместник-председателят, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, проверяват в цялост дейността на поднадзорните на КФН лица. В тази връзка е без значение дали поднадзорните на КФН лица са допуснали едно или множество нарушения на закона. Поради тази причина е неоснователно твърдението на жалбоподателя, че само заради един единствен аргумент е отказано извършване на отписване на дружеството.

Заместник-председателят, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, законосъобразно и правилно е приел, че доколкото не е изпълнено изискването за наличие на кумулативност на посочените в чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК предпоставки, то неизпълнението на едно от кумулативно дадените условия, е пречка за отписването на дружеството от регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗКФН, и спрямо „ТРАНССТРОЙ – АВТОМАТИКА И МОНТАЖИ” АД не са налице условията за отписването му от регистъра на публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа, воден от КФН. Макар решението по чл. 119, ал. 1, т. 2 ЗППЦК за отписване на дружеството да е взето единодушно от представения капитал, то решението е следвало да бъде взето с единодушие не само от присъстващите акционери, а от всички акционери на дружеството.

Предвид гореизложеното Комисията за финансов надзор счита, че подадената жалба вх. № 91-01-86 от 06.02.2015 г. от „ТРАНССТРОЙ – АВТОМАТИКА И МОНТАЖИ” АД срещу решение № 28–ПД от 23.01.2015 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” е неоснователна, поради което на основание чл. 97, ал. 1 във връзка с чл. 59 от АПК и чл. 13, ал. 1, т. 17 във връзка с ал. 5 и 6 от Закона за Комисията за финансов надзор

КОМИСИЯТА ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР

РЕШИ:

Отхвърля жалба вх. № 91-01-86 от 06.02.2015 г. от „ТРАНССТРОЙ – АВТОМАТИКА И МОНТАЖИ” АД срещу решение № 28–ПД от 23.01.2015 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, като неоснователна.

Първоначалният административен акт (решение № 28–ПД от 23.01.2015 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”) може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването на настоящото решение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СТОЯН МАВРОДИЕВ